

чучулига“, чиято младост е „огнено пламтяща“ (стих. „Вик“, 1922) - тя има хедонистична житейска нагласа, пищната образност на Сали Ибрахим обгръща нейните сюрреалистични визии. На отделната дума, на звукописа (алитерации, асонанси), на звучността и ритмичността на фразата и нейната експресивност, се отделя особено внимание. Тук има контрастни детайли, декларативност - често и синтаксисът съзнателно е нарушен. Поетесата е все още като непрекипяло вино - в процес на търсене, но слава богу, и на намиране. Нейният свят е обгърнат от „предвечна печал“ - страданието е издигнато до вселенски размери.

* * *

Катунът, конекрадецът, шатрата, баячката са емблематични за циганския етнос - първият поет у нас с циганско самоопределение, успял да издаде книга през 1955 г. - Усин Керим, я е озаглавил именно така: „Песни от катуна“. На времето критиката я посрещна с възторг /2/ въпреки че съзнаваше всички изненади, които крие едно такова творчество. Рожба на спонтанно вдъхновение, без необходимата литературна култура, то наистина таи риск от бързо изчерпване. В този дух е написана и пространната рецензия на Борис Делчев със знаменателното заглавие „Тревожна надежда“ (Литературен фронт, N 8, 1956). За критика това е едно „неочаквано, но многозначително явление, немислимо досега в историята на българската култура: дойде от табора и навлезе в нашата лирика първият поет с циганско съзнание“. Онова, което най-вече допада на критиката, а и на читателите (стихосбирката се разграбва от книжарниците буквално за няколко дни), е „многообразието на багрите“, простотата и естествеността, съчетанието на циганското и общочовешкото. А също и новият „емоционален лъх“ на тези стихове, които „обещаваха нещо неказвано, за което нашият читател е закопнял отдавна“ Но от друга страна Б. Делчев е раздразнен от липсата на самокритичност при подбора на творбите. Съветва поета да овладее „техническите похвати на занаята“ и да остане „верен на своя образно-емоционален свят“. След последвалите творчески спадове и житейски перипетии, посмъртно издадената книга „Халище“ (1987), включваща „последните творби на поета..“ заедно с някои произведения „от предишните му книги“ (Ст. Вартоломеев), го представя като творец, наистина оправдал надеждите на строгите си